

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARA AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

CADA NÚMERO 2 CUARTOS PER TOT ESPANYA.

Y 10 centaus paper en l' illa de Cuba.

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mitj, núm. 20, botiga
BARCELONA

PRECIO DE SUSCRIPCIÓN: Fora de Barcelona cada trimestre Espanya 8 rals, Cuba, Puerto-Rico, 16 rals, Estranger, 18 rals.

NO T' EMBOLIQUIS....

Los que s' imaginan que 'ls pobles son avuy lo mateix qu' eran cent anys endarrera s' equivocan de mitj à mitj.

Cent anys endarrera las nacions estaven liigades de péus y mans á mercé de un home ó tot lo més de un grup de cortesans que compartian sos favors á cambi del incens que l' hi donavan.

Una paraula, una senyal no més determinavan una guerra llarga y espantosa. En menos que canta un gall ja la teniam armada. Y 'ls pobles davau sos caudals y la seva sanch sense exhalar una queixa, sense inmutarse per res.

A copia de aliansas y contra-aliansas, succebia que un any per a'tre 'ls exèrcits enemichs se reunian per combatre p'egats, y 's tornavan á separar al dia següent per rompre 's la crisma.

Sense llei ni justicia, sense cap altre móbil que la conquesta, la sanch corria á torrents, y 'ls pobles eran condutius al camp de batalla, com las ovelles al excorxador.

Y per no anar tant lluny, sense remontarnos al sige passat, no fa encare catorze anys que l' emperador Napoleon III seguia 'l mateix sistema. L' imperi estava malalt, y 'ls metges cortesans ordenavan telas de molts.... Donchs vinga degollar francesos.

* * *
Avuy no poden usarse aquests procediments. Lo poble que 'ls consentis fora un poble atrassat, sense consciencia de la verdadera dignitat humana, sense la més petita noció de civilitació ni de justicia.

Si Napoleon III tornés al mon y tractés de apuntalar lo seu trono per medi de una guerra, no trobaria punt de apoyo, y avants de que 's rompessin las hostilitats, lo trono mal-segur se l' hi ensorriaria.

En va retrauria les glòries del primer imperi per electrizar als francesos.

—Calla, farsant, l' hi diria 'l ciutadà més humili, que si la tèva glòria consisteix en matar francesos, la mèva consisteix en crearne; y si tú vo's inmortalisarte destruint jo vull inmortalisar al poble, edificant. La mèva família me l' estimo tant com tú pugas estimarla á la tèva, y un plat de patates fumants m' interessa més que la tèva llista civil y tota la pompa cortesana. Per lo tant si estás ressentit ab algú, vés á trobarlo; pero ves' hi tu sol; si tens somnis d' ambició y aspiras á realitzarlos, ala, arrisquehi la pell, y deixam tranquil.

Al últim las ovelles han après á pensar, y pensan molt bé. Per això quan algú tracta de durias al escorxador, giran qua y s' entornan á casa.

* * *
Per aquest motiu no m' alarman las visitas que 's

fan los reys y quan sento parlar de aliansas contretas ab intents poch tranquilisadors, arroso las espatllas y 'm quedo tant tranquil.

Per certas empresas s' ha de contar avuy ab elements que avants no 's tenian en consideració.

Y 'ls espanyols que duhém sobre l' esquena las conseqüències dels errors comesos durant sègles enters; los espanyols que varem recorre Europa á tall de don Quijote, desfaciendo entuertos y rebent pallissas fins quan guanyavam, podem haver perdut la preponderància que teniam; pero de segur que no hem perdut gens ni mica la memòria.

Si hi ha algú, donchs, que s' imagina que podem tornar á las andades y s' ho ha ficat al cap, s' ho tindrà de posar al péus.

A qualsevol proposició en sentit de aliarnos ab algú, Espanya faria com lo gallego del qüento y preguntaria:

—Cuantu voy ganandu?

—Serás potència de primer ordre, l' hi dirán las si-renas diplomàtiques.

Pero Espanya podrà respondre lo que aquell jove de pochs recursos al invitari á assistir á una reunió aristocràtica:

—No tinc frach, no puch anarhi.

La veritat es qu' Espanya més que á ser potència de primer ordre, aspira á ser nació bén governada.

—Mira Perpinyà, es una ciutat espanyola; aquí tens lo Rosselló y la meytat de la Cerdanya, parlan català, son regions espanyolas: no has de fer més qu' estirar-la má y son tévias.

Això ho ha dit en Moltke.

Mes nosaltres hem de respondreli.—Pero y si aquestas regions per las sèvas conveniencies, volen ser franceses, «vol dirme, quina necessitat tenim nosaltres de carregar ab los disgustos que are tens tú per subjectar á l' Alsacia y la Lorena?

—Y Po:tugal no 't tenta?

—Si 's portuguesos volen venir ab nosaltres sempre serán rebutz ab los brassos oberts; are subjugarlos, de cap manera.

—Y Marruecos?

—Que per ventura es tèu, que així 'n disposas?

Já ho venhen, lo gallego no hi guanya res. En cambi podria perdrehi molt. En primer lloc un comers actiu y floreixent ab la República francesa y l' amitiat de una nació germana, filla de la nostra mateixa rassa, ab la qual estém units pels llossos dels interessos y de las simpatias. Això sense contar ab que á sobrevenir una conflagració europea, Inglaterra y Russia no es probable qu' estiguéssen ociosas... y llavors «volen dirnos qué fora de las desamparadas costas de la Peninsula? Quins barcos tenen los alemany per defensarnos? Ab quins medis contan per ampararnos?

No: Espanya no pot comprometre's.

Campodon va dirho: «No t' emboliquis, Gutierrez.»

* * *

Aliansas ab Alemania
Si fins los esperits que 'ns envian, barrejats ab los nostres vins, fan tornarlos agres!..

Rebèu al príncep, obsequiéu-lo; no m' hi oposo.... pero res més.

Tinguéu present que al pén de qualsevol compromís que 's contragués hi faltaria una firma, la firma de la nació, y aquesta no la obtindrà mai ningú, mentre haja de servir per matar gent y fer barbaritats sense com va ni com costa.

P. K.

LA REFORMA DE BARCELONA.

PLAN-FANTÀSTICH.

I.

O pel mèu afany d' exhibirme, sinó ab lo desinteressat propòsit de augmentar lo desgavell que reina en aquesta qüestió, m' atreveixo á donar al públic illustrat, (com diuhen los venedors de elixirs) un nou plan de reforma interior de Barcelona.

Imitant als que m' han precedit en tan espinosa tasca, ja que avuy tenim plan-Cerdà, plan-Baixeras, etc., hi posat lo mèu nom al plan que ha rajat del mèu caletro, de manera que avuy tenen de anyadir los barcelonins als plans ja coneiguts, lo Plan-Fantàstich.

Desde luego declaro que no 'm guia cap idea, cap absolutament; ni la de lucro. Ningú m' ha promés diners, ningú m' ha comprat, ni tinc la menor expectativa de fer negoci, encara que 'l mèu plan s' aprobi.

No vul dir ab això que 'ls altres plans portin aquest objecte; rés d' això. Tant sols vul indicar al expresarme aixís que, no haventme comprat ningú, estich disposit a vèndrem si a algú l' hi convé comprarme.

Fetas aquestas consideracions, ne faré unes altres, perque 's vegi que jo soch un home molt considerat.

II.

Salta y balla á la vista que un pás tant trascendent com es una reforma, mal signi d' un barret passat de moda, ocasiona perturbacions, moltas vegadas mentals.

Al home que té una casa, no pot donarli gayre gust que l' hi tirin á terra: al contrari, més aviat preferirà que l' hi aixequin un pis més y que l' hi repintin la fatxada gratis.

Per altra part, la conservació de ruïnes venerables y no venerables, es tant indispensable y digna de tenir-se en compte, com l' embelliment de qualsevol carrer ó plassa.

No sois de pà viu l' home, sinó de recorts y esperances.

«No es un recort sagrat una casa ab la fatxada plena d' esquerdes y las canals remullant als transents?

Si senyors: es lo recort dels temps en que 's lligaven las llançoses ab goasos.

«Y no es una santa esperança una paret adornada d' herbas y amenassant ruïna?

En efecte; es la esperansa de que algun dia cayga y esmicoli á tres ó quatre personas.

Aixó prova que en l' assumpt de la reforma, no s' han de mirar solzament los interessos públichs, si que també 'ls interessos privats, y sobre tot, los prohibits.

No dich rès dels interessos de la deuda del Estat, porque ara la balsa baixa, y no es decent cebarse ab la desgracia.

III.

Que la reforma interior es necessaria, es tan clar com que dos y dos fán vintset y mitj.

Pera convéncies d' aquesta necessitat que sent Barcelona, basta donar una mirada á Gracia.

Es lley inexorable de la Historia que tart ó aviat tots los casclos se pudenreixin ó deteriorin. Vejin vostés los casclos d' arengadas, los casclos de barco y 'ls casclos de guerrero. Y en lo mateix cas se troben los casclos de ciutat y 'ls casclos dels qu' estan calents de idem.

La reforma, donchs, s' imposa per aquesta lley; y 's fá tant y tant necessaria y apremiant que de no realisarla avants d' acabar lo sige pròxim, auguro grans desditzas pels nostres fills, nèts y demés parents y coneuguts.

La gran dificultat está, ara com ara, en trobar lo sistema més apropiat pera realisarla, tenint per bén entés—y aquest punt es molt grave—que s' ha de fugir de certs sistemes á totes llums perniciosos, verbi gracia, 'l sistema decimal y 'l sistema planetari.

La filosofia y altres arquitectos s' inclinan marcadament al sistema homeopàtich, com á més cómodo y practicable.

Pero, ges aquest, efectivament, lo pitjor?

Ecco il problema.

IV.

Ensenyat per una dolorosa experiéncia, 'm declaro enemic del perjudicial sistema d' obrir grans vias.

Una Gran Vía tenim á Barcelona, y tothom sab los gatuperis que hi han nascut, entre la grava y las llistas de jornals. Seguint per aquest camí, y obrint altres grans vias, fàcil fora que 'ns trobessim lo millor dia sense camisa, y aixó, com ja 's comprén, es altament desagradable, sobre tot are que tenim l' hvern á sobre.

Tota prudència es poca tocant á aquest ram, y si en algún cas, com ja 's veurá més endavant, aconsello l' obertura d' una gran-via, serà ab un objecte sumament pràctic, y que no donarà lloch á duples respecte de la sèva utilitat.

No son vias lo que Barcelona necessita, sinó cloacas y ví barato.

Las vias dintre d' una població son sempre un cau de desgracias, com nos ho proban las dels tran-ids.

V.

Partint d' aquest punt de parada y ab aquests datos á la vista, en lo pròxim número exposaré 'l meu plan de reforma, tal com lo reclaman lo sentit comú y 'ls altres cinch sentits corporals.

FANTÁSTICH.

A pochs dias que un minyó de uns divuit anys va presentarse al palacio de la Presidència del consell de ministres de la República francesa, ab l' intent, segons va dir, de assassinar á M. Ferry. Al intent duya un revólver y un repuesto de balas.

Aquest imbècil es un anarquista, d' ofici forner. Aquesta vegada ha fet un pà com unes hòsties.

L' arribada del princep de Alemania ha coincidit ab una gran baixa á la Bolsa.

Vajin apuntant datos per demostrar la gran afició d' Espanya per las aventuras.

En la revista militar feta en obsequi del princep de Alemania hi formarán 16,000 homes. Dihen ab aquest motiu que 'ls cossos estan molt escassos de personal, y que per reunir 16,000 homes s' han necessitat una pila de batallons.

Aixó ray, ja pot arreglarse. Que entre soldat y soldat hi posin una pila de trescents duros, y que al princep de Alemania l' hi digan:

—No veu? aixó son redencions.

En Sagasta va anar á veure á D. Alfonso, y D. Alfonso va convidarlo á esmorzar.

Y quan en Sagasta sortia, diu que feya una cara molt rissuanya.

Després demanava la meytat al menos de las senadurias vacants.

Panxa plena fa bullicia.

Al passar lo princep alemany per Lucerna va prohibir l' entrada en los andens de l' estació.
¡Ay la mare! Quina po... pu... la... ri... tat...

Un periódich que s' entreté fullejant periódichs vells, ha vist una Gaceta de Madrid corresponent al 30 de Setembre de 1868 que porta un decret de la Junta revolucionaria, declarant incapacitats á tots los Borbons per ocupar lo trono d' Espanya.

Firman aquest decret en Romero Robledo, l' Abascal, en Navarro Rodrigo y 'l Marqués de la Vega de Armijo.

* * *
«No seria just que are sortis un decret declarant que aquests quatre senyors estan incapacitats per ser fins alcaldes de barri, mentres hi haja Borbons á Espanya?»

Alemania per si sola va bastarse contra la Fransa de Napoleon III.

Pero contra la Fransa democrática, contra la Fransa de la República demana aliansas, y voldria que Italia, Austria y Espanya l' ajudessen.

Quatre contra una, y encare s' hi miraria!
«No veuen? Fins quan tractan de deprimir á la República l' enalteixen.

Consell de ministres del dimecres.

—Los fondos baixan ¿á qué pot atribuirse la desconfiança del pais? pregunta un ministre.

—A las nostras vacilacions y camàndolas, á las entrevistas y conferencias ab en Sagasta á que ningú sab encare ahont aném y qu' es lo que preteném, respondé en Lopez Domínguez. Jo per mi, afegí, si no modifiquem la Constitució, si no establím lo sufragi universal, me 'n vaig á casa.

—Jo també, diu en Moret.—Jo també, diu en Sardaoal.—Nosaltres també, diuhen los demés ministres.

—Donchs vaja senyors, també jò, exclama al últim en Posada Herrera.

Y fil á l' agulla.

* * *
Aixó m' agrada molt, no puch negarho. Pero aixó succechia 'l dimecres, y quan penso que 'l dissapte ja poden haverse refredat, m' escamo.

L' esquerra pot tenir molt bons propòsits; pero en Sagasta té la majoria. Ell va fabricarsela y es ben fèva.

Y una de dos, ó bé l' esquerra cau per sostener los seus compromisos, ó bé s' enfanga transijint ab en Sagasta.

* * *
Ja s' anirán desenganyant. Ja anirán veient que no es tant fàcil lligar la democracia ab la monarquia.

Lo bonich es que nosaltres hi guanyém sempre.

Avuy lo paper republicà ja 's cotisa á la par, y dintre de poch temps ja veurán com tiindrà prima.

Llegeixo en un periódich de Palma de Mallorca:
«Se diu que la suma total rebuda per l' ex-oficial Perez en pago del seu folleto es de 33,000 pessetas. Tres mil van donàrlas-hi per abandonar Ginebra; cinch mil més que vá cobrarne á París avants de sortir cap á Hendaya, y vinticinch mil que vá cobrarne á Madrid.»

L' opinió ja comensa á arreglarli 'ls comptes.

Pero confessi 'l periódich de Palma: los porchs mallorquins son més bons y no 's venen tan cars.

Lo Comitè democràtic-progressista del districte del Hospital de Madrid, se n' ha anat á l' esquerra.

Los pressupuestívors de Madrid están de résame.

Perque aquest Comitè que vè del Hospital, á la quènta despès de la malaltia porta una gana que l' arbola.

Se deya que á Cuba s' havian alsat partidas, y 'l govern ho desmentia de la manera més formal.

Pero tot de un plegat se reb un telegrama dihent que la partida de un tal Agüero ha sigut exterminada.

Y are, gen qué quedém? qui havia partidas ó no n' hi havia?

Lo dia del sant de donya Isabel II, La Dinastia, despunjava 'l guitarro y cantava:

«Durante el reinado de doña Isabel II, la prosperidad material y el progreso moral de nuestra patria, fueron incalculables, y nuestra tarea sería interminable si hubiéramos de rescribir las obras públicas que se realizaron, todas las mejoras que se llevaron á cabo.»

¿Obras públicas? Ja ho crech: lo pont de Alcolea, qu' es la primera de totes.

¿Milloras?... També es veritat: al any 68 se 'n ván fer moltes.

En lo Teatro Euterpe de Madrid s' ha representat un drama titulat: *La República francesa*. Lo teatro estava plé a vessar, y l' apoteosis final representant la unió dels pobles, vá ser aplaudida ab delirant entusiasme. Lo poble del *Dos de mayo* progressa.

Que siga l' enhoraboua.

LA VÉU DELS CORRESPONSALS.—Lo rector de l' Argilaga guardava la vinya de una feligresa, quan la mula de un vehí de la Secuita vā rosegar un brot de serment. Lo rector guardiá de la vin, a tot enfusat, y reptar lo y com ell l' hi contestés, lo diumenje seguient lo rector de la Secuita vā parlar d' ell en termes ofensius. ¡Tot pel serment de una feligresa!

Lo rector del Masnou, serà un pobre ministre de Déu; pero serà un gran ministre d' Hisenda. Per presidir un dol bo se fá pagar vuit duros: lo dia dels morts canta absoltas davant dels ninos á tant l' absolta, y quan fá novenes, las estira fins á quinzenas, si troba qui las hi pagui. En la mateixa vila ha predicat un sacerdot, parlant de promeses, llibres blaus, arrambadas, etc., etc. Si aixó vā seguit així haurém de privar á las nostras filles y muller que vajin á l' iglesia.

Un predicador de l' iglesia de Sant Agustí de Tarragona, sostenia que 'l foch que hi ha al centre de la terra es l' infern, y digué que 'l terremoto d' Ischia sigüe un cästich de Déu. Ignora 'l tal predicador qu' en aquell terremoto vā morirí un bisbe.

Lo Cassino de la Classe Obrera de Montblanch vā organizar un teatro, y la jent de upa y la beatería tractavan de juèus als del cassino. Algun temps després los riches ván montar un teatro al seu cassino, y 'ls capellans ja no deyan res. Per últim los neos han establert un cassino y han disposit un teatro en lo convent de la Mercé. De manera que avuy tothom se reuneix, tothom pren café y tothom fá comedias. Y aixó que 'ls capellans parlan contra 'ls obrers en nom de la ley de Déu. ¡Qui sab, tal vegada la ley de Déu en quatre anys s' haurá canviat!

¡ANIMO!

A LA SENYORETA CONSTITUCIÓ DEL 69.

Vina, vina aquí á prop meu,
bella nena idolatrada;
vina aquí, que á pesar tèu
vull besar ton front de neu
y ta boca perfumada.

Tant jove y tant aixerida
ja cedeixes á la pena,
al sentirte la ferida
del engany y la mentida?
Pobreja, pobreja nena!

Desterra 'l tristissim plor
que de tos ulls vā escapantse;
calma i neguit de ton cor,
sense duclar de la sort
ni abandonar la esperança.

Jo ja sé, nena garrida,
que t' han fet una mal' obra;
ja sé que 't véus aborruda
d' una caterva atrevida
perque ets liberal y pobra.

Mes, «per 'xò ta boca pura
dia y nit s' ha de queixar,
plorant ab tanta amargura?
No fallarà, no, hermosura,
algú que t' estimarà.

Ríuten d' aquell y d' aquest
que no més desitjan quartos;
búrlat del desvío inquiet
de 'n Montero, de 'n Moret,
de 'n Sardoal y de 'n Martos.

Déixals dí á aquests que s' escudan
ab una lògica rara
mentres la casaca 's mudan,
y que al véuret no 't saludan
ni sols te miran la cara.

Guàytals ab tranquilitat,
déixals son camí seguir,
mira ton passat rosat,
y 'l recort d' aquest passat
t' aclarirà 'l porvenir.

¡Ah! Digas, «no 's tens presents
los semblants, las nobles caras
d' aquells braus constituyents,
d' aquells patricis ardents
que varen ser los tèus pares?

«No recordas sas cançons,
cantadas ab tant salero
en memorables sessions,
entre 'ls melosos petons
del tèu bon didot Rivero?

¡Qué n' erats llavors de mona
ab los colors liberals,
tant demòcrata y bufona,
y adornada ab 'a corona
dels sants drets individuals!

¡Qué 'n rebias de festeig
entre 'l popular ruixim
de música y clamoreig,
quan sortias á passeig
donant la maneta á en Prim!

Varen morir, per desgracia,
aqueells esperits gegants,
y poch-á-poquet ta gracia
y ta fresca democracia
varen pèdre 'ls sèus encants.

Mudant tot sovint de dida
y sufrint un tracte vil,
prompte 't vám véure enmagrida,
y hasta mil cops ab la vida
aguantántse 't per un fil.

—¡No viurá més! alguns deyan.

—La mort ja truca á la porta! —
Y 'ls tèus enemichs somreyan,
y en sos concilis ja 's feyan
la ilusió de véure 't morta.

—Oh! L' geni que guarda á Espanya
ó 'l destino ab sos secrets,
van lliurar de la manya
d' aquells homes plens de sanya,
per no dir d' aquests pillets.

Y després de tant sufrir
y de tants días de dol,
te veyém avuy lluhi
ab los llabis de rubí
y ta careta de sol.

—No véus en ta salvació
la sabia má del destino?
—A que vè, pués, la tristò
per la sola defecció
d' uns quants galants sense tino?

No hi pensis ab en Serrano
ni ab sa paraula nefasta;
olvida á aquest miliciano,
com y també á aquest fulano
que 's diu Práxedes Sagasta.

Tú no 't tens d' aparella
ab cap d' aquests jovenets
que 't volian enganyá,
sinó ab un minyo que vá
per bons fins y camins drets.

Es elegre, generós,
ferm, robust, de bona soca;
es galán, ardit y ayrós:
't asseguro que tots dos
faréu molt bona patriota.

Si bén no 't canta á la reixa
t' estima més que ningú:
t' la téva edat mateixa,
pues se pot dir que vá neixer
casí al mateix any que tú.

Ell es, ell y ningú més
l' únic que 't podrá doná
lo que t negan los demés...
—No 't coneixes? —No? Pues es
lo Partit Republicà

C. GUMÀ.

ONTA un periódich de Génova que
dias endarrera vá quedar encallat en
un dels principals carrers de la població
un carro tirat per una mula tísica,
un caball cubert de nafras y un
ase que anava al devant.

—Aquí teniu la triple aliansa.

Lo princep de Alemania porta un regalo: una estàtua
de Federico anomenat *Lo gran Elector*.

—Grans electors á Espanya?

Fugi home, tórnise 'n l' estàtua que aquí 'ls tenim
de carn y ossos.

Lo cobrador de contribucions de Viella, s' ha fet fo-
rridís ab los fondos que tenia recaudats.

Per agafar al bergant
en qualsevol part del mòn,
envièuli un polissón
ab un fluvio sonant.

Los esquerrans que voldrian fer content á n' en Sagasta, haurian de llegir l' Evangelí.

La má esquerra no ha de saber lo que fá la dreta; ni la dreta lo que fá l' esquerra.

Una efeméride de la *Vanguardia*:

«20 Novembre.—Avuy fá un any que l' acorassat Dandolo visitá 'l nostre port, coincidint la sèva arribada ab lo restabliment de servir en los cafès lo rom retirat per acort del gremi de cafeters, desde 'l 15 de febrer del mateix any.»

—Quina memòria!

Ja 's coneix que 'ls de la *Vanguardia* son partidaris de la copa del estudiant. ¡Ah, llaminers!

En un sol dia las accions del Banc d' Espanya han baixat vint enters.

Se comprén: Camacho es governador del Banc d' Espanya, y ¿qué han de fer las accions?

Posarse al nivell de 'n Camacho.

—Y bén, vaja, desembarcará á Valencia? —Desembarcará á Barcelona?

Tohom se feya aquesta pregunta.

Francament, aquests misteris feyan creure que més

aviat se tractava de una empresa guerrera que de un
recibiment amistós.

—Aixó no es lo desembarch de un princep amich,
deya un militar.

—Donchs, ¿qu' es?
—Una operació estratègica.

Dias endarrera deya un telégrama:
«Lo Sr. Feliu y Codina ha visitat á n' en Martos.»
—Quina olor que fá de mesch!...
Don Cristina, ja está fresch.

Lo Sr. Peñasco, president del Comité de l' esquerda, en vista de que aquesta ja ha triunfat, se retira á la vida privada.

—Ha obrat, Sr. Peñasco
á impuls del patriotisme ó bén del asco?

Ab l' arribada del princep coincideix aquesta noticia:

«La Junta consultiva de guerra ha aprobat lo projecte per l' adquisició de material destinat á un campament y parch sanitari per 25,000 homes.»
Si es per lo que jo 'm figuro, n' hi ha poch.
Per la conveniència d' Espanya-n' hi ha massa.

En Sagasta vol que 'ls empleats de la fusió continuen firmant la nómina; vol la meytat de las Senadurias vacants; vol qu' en Camacho, en Leon y Castillo y en Venancio Gonzalez entrin al ministeri; vol qu' en Posada Herrera no fassa res sensa dirli, y...
Volan volan coloms.

Las presons van omplintse de periodistas.
Al director del *Porvenir* de Madrid l' hi han sortit setze anys de presiri.

En Cánovas suspenia 'ls periódichs.
En Sagasta persegua als periodistas.
En Posada Herrera 'ls envia á presiri.
Si aném progressant aixís, quan puji en Martos los periodistas aniré al pal.

La Montaña, valent periódich de Manresa, ha sufert una nova denuncia.

Encare que governi l' esquerda, á Manresa governan los carlins, y a l' audiencia hi ha un fiscal que 's diu Montfort.

Aquesta mena de fiscals son com las cabras: sempre tiran á la montanya.

Un dels obsequis que 's preparan per festejar al princep alemany, es una corrida de toros.

Nada, la diplomacia espanyola desitja ferse coneixe dels alemanys.

Lo ministre d' Estat podrá dir: —Si somos bárbaros!

Llegeixo:

«Segons din la *Llibertat* de Valladolit, alguns vebins van donar una pallissa á cert sacerdot per motius que s'ignoran, posant al apaleat en lo cas de fer us de un revólver que portava.»

Are vostés que coneixen al capellá, jove y guapo (perque per forsa havia de serho) y que 'l tenen armat ab un revólver, diguin com Quevedo:

—¿Quéin es ella?

En la combinació de senadors que han de nombrarse hi entran tres ó quatre conservadors.

Tres ó quatre grans de terra que 'ls esquerrans se tiran als ulls.

L' emperador del Japón ha concedit lo gran cordó de la *madeja* la troca á n' en Posada Herrera.

Ja té ab que entretenir-se. Ja 'n pot fè un capell.

Los alemanys de Génova, per saludar al princep, cridan: —Hoch! Hoch! Hoch!

A la quinta Hoch! Hoch! Hoch!.. á Alemania es un crit d' entussiasme.

Aquí á Espanya es un crit de gall-d' indi. Un minut avants de que 'ls degollin y 'ls plomin, los gall-d' indis espanyols encare cridan: —Hoch!.. Hoch!.. Hoch!..

▲ LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NÚMERO.

1. XARADA.—Ba-ca-llá.
2. ANAGRAMA.—Paula-Palau.
3. TRENCÀ-CAPS—Campana de Gracia.

4. ROMBO.—

R
R O M
R O M E A
M E L
A

5. GEROGLIFIC.—Com més escombras, mènos escombriaires.

Han endavinat totes cinch solucions los ciutadans J. Cruet, Dos Liberals, Aguilera, Drapayre y Rapp; n' han enviadas 4 Inflat, Un segadó y Alfonso Arús; 3 No'm toquis y J. S. y S. y 2 no més Pajés Prata.

XARADA.

La Pepeta d' en Pasqual
m' assegura y m' ha promés
serne sempre ma total
per lo molt que 'm hu-dos-tres;
y alló que temps endarrera
m' oferí á cal Agustí
m' ho quaria-terça hu-tercera
pera sempre... hasta morí.

AGUILERA.

MUDANSA.

Als joves sol agrada
lo total escrit ab a;
amich sempre jo seré
de la qu' es total ab e;
per les eras he vist jo
molt de tot posat ab o;
y molts cops haurás vist tu
y agua que total ab u.

UN TAPÉ Y F. DE T.

CONVERSA.

—Ahont vás tant cremat, Libori?
—A véure la xicotxa.
—A quin carrer la tens?
—Entre tots dos ho havém dit: rumia.

A ARÚS.

LOGOGRIFO NUMERICH.

1 2 3 4 5 6 7 8—Un género d' endavinallas.
6 5 4 5 7 2 7—Lo que 's dona quan se barallan.
4 5 6 7 2 7—Lo que fa 'l poeta.
7 5 6 8—Un carrer.
6 2 7 8—Nom de dona.
1 2 7—Part del home.
6 5—Nota musical.

J. M. F. DE PETITS,

GEROGLIFIC.

D
JO JO JO
epsan
ton ton ton
II : NIA
X
TÖT
I L I
CI
I
NÖFRE Y MARIETA.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR.

Han enviat xaradas ó endavinallas dignas d' insertarse 'ls ciutadans Pepet Simpatich, Tiro-liro, M. A., Pau Borrinba y Tot Sol.

Las demés que no 's mencionan no 's serveixen com y tampoc lo qu' envian los ciutadans Tambo Major, Joan del Malecon, Colla dels Aburrits, Rapp, Un manresa, J. E. y C., M. F. y P., Un estiradoretas y Pau de les Senalles.

Ciutadà Pepet Simpatich: Insertaré l' anagrama.—Inflat: Id. rombo y trencà-closcas.—Aguilera: No trobém la carta en que 'ns parla del arcaldé: torni a enviarla y 'n parlarem: ja sab que pot disposar. L' un quènto es massa vert y 'l altre perillós.—Sir Byron: Com sempre, hi ha fragments que van bé: pero 'l tot resulta pesat y desigual.—Cassino P. y H.: Hi anirà molta part de lo que 'ns envia.—Bequis: Id. un geroglific.—Dos Liberals: Id. ters de silabas, logogrifo y quadrat.—Verbi-gracia: Allò de l' agua desde 'l balcó es un recurs molt gastat.—Quatre amigas: Publicaré lo que 'ns remeten.—Damaia Alsina: Id. un geroglific.—Juli: Las poesias son fluixas.—Nyit de la Bega Rol: Enterats.—Nofre y Marieta: Insertaré rêm logogrifo y geroglific.—Un Tenorio: Id. rombos y logogrifos.—A. Arús: Id. rombo.—Resquicias: Id. Rombo, logogrifo y ters de silabas.—Pepet del Carril: Enterats.—J. Andréu: Publicaré conversa.—Verbi-gracia: Id. lo qu' envia.—M. Badell: Hi anirà un trenca-closcas.—M. B.: Esta molt bé la poesia.—Suscritor (Premià): Ha de enviar la notícia ab la firma al peu y respondren.—J. P. (Ciutadilla): No enteném lo que vol dir.—Ciutadans G. U y V. (Arbós), J. B. (Vilafranca) y J. G. (Pla de Cabra): La setmana entrant ne parlaré.

LOPEZ, Editor.—Rambla del Mitj, 20.

Barcelona: Imp. de Lluís Tasso Arch del Teatre 21 y 22.

UNA ALIANZA IMPOSSIBLE.

La senyora no està per modas novas: ni casco ni cervesa.